

Capitolul I.

Considerații introductive

Secțiunea 1. Justificarea instituirii regimului juridic al armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive

§1. Armele, munițiile, materialele nucleare și materiile explozive, mijloace de săvârșire a celor mai grave infracțiuni

1. Datele statistice și examinarea practicii judiciare pun în lumină faptul că armele, materialele nucleare și materiile explozive constituie mijloacele cele mai eficiente și des utilizate în comiterea faptelor care se săvârșesc prin violență. De aceea, se impune instituirea unui cadru juridic de reglementare a regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și materiilor explozive care să aibă menirea de a ocroti un ansamblu de relații sociale a căror existență și dezvoltare sunt asigurate prin apărarea unui complex de valori sociale, cum sunt: ordinea publică, în general, dar mai ales, când este tulburată grav prin intimidare, prin teroare sau prin crearea unei stări de panică pentru securitatea socială, viața și integritatea corporală a persoanei, patrimoniul public și privat, securitatea națională, apărare care este asigurată prin stabilirea unor reguli de conduită a acelor care efectuează orice activitate privitoare la arme, muniții, materiale nucleare și materii explozive^[1], implicit și

^[1] V. Dongoroz ș.a., Explicații teoretice ale Codului penal român, vol. IV, Ed. Academiei Române, București, 1973, p. 329; A. Boroș, Drept penal, Partea specială, Ed. C.H. Beck, București, 2006, p. 457; T. Toader, Drept penal, Partea specială, Ed. Hamangiu, ed. a 2-a revizuită și actualizată, București, 2007, p. 276; A. Boroș, Gh. Nistoreanu, Drept penal, partea specială, ed. a 2-a, Ed. All Beck, București, 2002, p. 354; I. Pascu, V. Lazăr, Drept penal, partea specială, Ed. Lumina Lex, București, 2004, p. 447; O. Loghin, T. Toader, Drept penal român, Partea specială, Casa de editură și Presă „Șansa” SRL, București, 1996, p. 450-255; V. Cioiclei, Drept penal, Partea specială, Ed. Universul Juridic, București, 2007, p. 19; V. Dobrinioiu, I. Pascu, M.A. Hotca, I. Chiș, M. Gorunescu, N. Neagu, M. Dobrinioiu, M.C. Sinescu, Noul Cod penal comentat, Partea specială, ed. a 2-a, revizuită și

relațiile sociale a căror ocrotire este asigurată prin apărarea acestor valori sociale.

Observarea criminalității reale demonstrează că armele, materialele nucleare și materiile explozive constituie mijlocul cel mai frecvent folosit de către infractori, nu numai pentru a săvârși fapte incriminate de legea penală, dar și pentru a-și asigura o posibilitate de scăpare în cazul când sunt surprinși în momentul săvârșirii faptelor. De aceea, permiterea nelimitată de a deține ori purta arme și muniții, ca și de a efectua alte operațiuni cu acestea ori cu materiale nucleare sau explozive constituie o încurajare și o incitare la activități infracționale^[1].

§2. Supravegherea și controlul de către autoritățile abilitate a oricăror operațiuni efectuate de persoanele fizice și juridice cu arme și muniții, măsuri eficiente de apărare a unei valori sociale fundamentale

2. Având în vedere pericolozitatea directă a armelor și a munițiilor, relevantă mai sus, dar și pericolozitatea indirectă generată de faptele care pot fi comise prin utilizarea lor, s-a resimțit necesitatea de a se ține o evidență riguroasă și unitară a armelor și munițiilor. Astfel, la nivel național s-a înființat prin Legea nr. 295/2004^[2] Registrul Național al Armelor. În temeiul art. 97 din acest act normativ, „în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române se constituie Registrul Național al Armelor, ca sistem complex de prelucrare a datelor cu privire la evidența armelor, a deținătorilor de arme, precum și a operațiunilor cu arme și muniții, necesar pentru îndeplinirea atribuțiilor legale privind gestionarea aplicării dispozițiilor Legii nr. 295 din 28 iunie 2004”.

Inspectoratul General al Poliției Române exercită, prin structura care administrează Registrul Național al Armelor, următoarele atribuții în domeniul gestionării regimului circulației armelor și muniției:

a) gestionează evidența operațiunilor cu arme și muniții, precum și

adăugită, Ed. Universul Juridic, București, 2014; A. Boroș, Curs universitar, Drept penal, partea specială, ed. a 2-a, revizuită și adăugită, Ed. C.H. Beck, București, 2014.

^[1] V. Dongoroz ș.a., op. cit., vol. IV, p. 328.

^[2] Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor (M. Of. nr. 584 din 30 iunie 2004), a fost republicată în M. Of. nr. 814 din 17 noiembrie 2011 și, ulterior, în M. Of. nr. 425 din 10 iunie 2014.

cu privire la persoanele care le-au procurat și către care s-au înstrăinat acestea; b) gestionează evidența armurilor și intermediarilor care desfășoară operațiuni cu arme, piese și muniții; c) gestionează evidența etapelor procedurale parcurse de autoritățile competente în cazurile de declarare a pierderii, furtului sau distrugerii armelor și munițiilor aflate în circulație, operând mențiunile corespunzătoare în evidențe; d) cooperează cu instituțiile similare din străinătate și cu reprezentanțele diplomatice și oficiile consulare ale României din străinătate, pentru monitorizarea operațiunilor cu arme, piese și muniții.

Termenul de păstrare a datelor cuprinse în R.N.A. este de 20 de ani.

Aceste prevederi cu caracter general se completează cu cele cuprinse în H.G. nr. 130/2005^[1] pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor și Ordinul M.A.I. nr. 389/2004^[2] privind organizarea și funcționarea Registrului Național al Armelor. În conformitate cu chiar primul articol din acest ordin, Registrul Național al Armelor este un sistem complex de prelucrare a datelor cu privire la evidența armelor, a deținătorilor legali de arme^[3], precum și a operațiunilor cu arme și muniții, organizat la nivelul Inspectoratului General al Poliției Române, fiind administrat de structura ce coordonează domeniul de activitate „Arme și muniții”.

Articolul 3 din Ordinul nr. 389/2004, cu modificările și completările ulterioare^[4], reia atribuțiile care revin Inspectoratului General al Poliției Române în domeniul Registrului Național al Armelor, în conformitate cu Legea nr. 295/2004, și adaugă și altele, la fel de importante. Astfel, atribuțiile sunt următoarele: a) emite, preschimbă și, după caz, retrace în vederea suspendării sau anulării cărțile de identitate ale armelor; b) administrează evidența operațiunilor cu arme și muniții, operând mențiunile corespunzătoare în cărțile

^[1] M. Of. nr. 241 din 23 martie 2005.

^[2] M. Of. nr. 107 din 2 februarie 2005.

^[3] Statistica armamentului deținut de persoane fizice la sfârșitul anului 2013 evidențiază că 162.138 de persoane fizice dețin legal un număr de 219.277 arme, din care 122.282 sunt arme letale și 96.985 arme neletale.

^[4] Ordinul M.A.I. nr. 389/2004 a fost modificat și completat prin Ordinul M.A.I. nr. 146/2009 pentru modificarea și completarea ordinului ministrului de stat, ministrul administrației și internelor nr. 389/2004 privind organizarea și funcționarea Registrului Național al Armelor (M. Of. nr. 500 din 20 iulie 2009). În cazul acestui articol prin ordinul menționat a fost introdusă lit. g¹⁾ și a fost modificată lit. n).

de identitate ale armelor; c) administrează evidența deținătorilor legali de arme și muniții, persoane fizice și juridice române și străine; d) administrează evidența armelor și munițiilor deținute de persoanele fizice și juridice române și străine; e) administrează evidența armurilor care desfășoară operațiuni cu arme și muniții; f) administrează evidența documentelor de deținere și, după caz, de port și folosire a armelor și munițiilor pentru persoanele fizice și juridice române și străine; g) administrează evidența etapelor procedurale parcurse de autoritățile competente în cazurile de declarare a pierderii, furtului sau distrugerii armelor aflate în circulație; g¹) gestionează evidența sancțiunilor contravenționale aplicate persoanelor fizice și juridice pentru nerespectarea prevederilor legislației referitoare la regimul armelor și munițiilor; h) cooperează cu structurile operative din cadrul Ministerului Administrației și Internelor prin schimb de date și informații referitoare la circulația armelor și munițiilor, precum și la furtul sau dispariția acestor materiale; i) cooperează cu alte instituții ale statului care au atribuții în domeniul armelor și munițiilor, pe linia schimbului de date care să asigure monitorizarea circulației acestor materiale supuse autorizării; j) cooperează, în baza acordurilor internaționale la care România este parte, cu instituțiile similare din străinătate; k) cooperează cu reprezentanțele diplomatice și oficiile consulare ale României, pentru monitorizarea operațiunilor cu arme și muniții; l) la cerere, pune la dispoziție datele și informațiile necesare structurilor operative de poliție în vederea identificării deținătorilor ilegali și recuperării armamentului și muniției furate/pierdute; m) administrează evidența armelor furate, pierdute sau descoperite, în cooperare cu Direcția de investigații criminale din Inspectoratul General al Poliției Române; n) cooperează și realizează schimb de date și informații privind operațiunile cu arme de foc și muniții efectuate pe teritoriul național, de persoane fizice și juridice, cu instituțiile similare din statele membre ale Uniunii Europene.

Categoriile de evidențe pe care le conține Registrul Național al Armelor și le prelucrează în sistem informatic sunt următoarele^[1]: a) evidența armelor letale; b) evidența armelor neletale; c) evidența deținătorilor legali^[2] de arme, muniții și a datelor privind documentele de autorizare, deținere, folosire și transfer; d) evidența armuri-

[1] Art. 5 din Ordinul M.A.I. nr. 389/2004.

[2] În primele luni ale anului 2006 au fost eliberate 2973 de permise pentru port armă și au fost retrase în aceeași perioadă 1400 de permise.

erilor și a datelor privind documentele de autorizare, deținere, folosire și transfer; e) evidența poligoanelor de tragere; f) evidența armelor și muniției furate, pierdute sau găsite; g) evidența armelor și muniției urmărite general pe teritoriul României și internațional. Toate datele care trebuie să se regăsească în aceste evidențe sunt indicate în mod expres în anexele la ordin. Spre exemplu, în anexa A sunt indicate elementele care se înscriu în evidența armelor letale. Între acestea se numără: datele generale de identificare a armei; documente care trebuie să însoțească arma; date privind documente de deținere și după caz de port și folosire a armei; date de identificare a deținătorului armei letale.

3. Datele sunt implementate în *Registrul Național al Armelor* de către structura centrală din Inspectoratul General al Poliției Române și de structurile teritoriale de arme, explozivi, substanțe toxice din cadrul inspectoratelor județene de poliție, respectiv Direcției Generale de Poliție a Municipiului București. Operarea în baza de date se face imediat după avizul dat de șeful nemijlocit al operatorului și în baza aprobării conducerii structurilor arme, explozivi, substanțe toxice.

În teritoriu, la nivelul inspectoratelor județene de poliție, respectiv Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, se constituie stații locale de lucru ale Registrului Național al Armelor, care administrează la nivel teritorial activitatea informatică de implementare și exploatare în interes operativ a datelor din categoriile de evidențe prevăzute de ordin. Deservirea Registrului Național al Armelor este asigurată de polițiști, cunoscători ai limbii engleze, specializați în domeniul de activitate „Arme și muniții”, precum și în exploatarea sistemului informatic.

În ceea ce privește accesul la Registrul Național al Armelor, pe plan intern, în interes operativ, dispeceratul, structurile operative și Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române pot interoga on-line baza de date a Registrului Național al Armelor. Structurile operative și metodologia de acces se stabilesc prin dispoziție a Inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române^[1]. Poliția de Frontieră Română, Direcția Generală de Informații și Protecție Internă și Inspectoratul General al Jandarmeriei Române au acces on-line, în regim de interogare, la datele din Registrul Național al Armelor. Con-

^[1] Art. 8 din Ordinul M.A.I. nr. 146/2009.

dițiile și modalitatea de interogare a Registrului Național al Armelor din locațiile în care își desfășoară activitatea unități ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne se stabilesc prin dispoziție comună a inspectorului general al Poliției Române și a șefilor acestor structuri, cu asigurarea condițiilor de securitate a datelor, potrivit legii^[1].

La nivel extern, structura care administrează Registrul Național al Armelor transmite semnalări privind armele de foc prin intermediul Sistemului Informatic Național de Semnalări pentru a fi introduse în Sistemul Informatic Schengen, în conformitate cu prevederile legislației naționale în domeniu.

Cooperarea Registrului Național al Armelor cu alte instituții cărora le revin competențe în domeniu se realizează prin intermediul sistemului informatic. Astfel, sistemul informatic de evidențe al Registrului Național al Armelor se conectează la sistemul informatic al Autorității Naționale de Omologare a Armelor și Munițiilor, în vederea schimbului operativ de date privind omologarea armelor și munițiilor, eliberarea certificatelor de omologare și a certificatelor de inspecție tehnică a armelor. Accesul la datele din Registrul Național al Armelor, respectiv la cele din banca de date aparținând Autorității Naționale de Omologare a Armelor și Munițiilor, se stabilește prin dispoziție comună a Inspectorului general al Poliției Române și a șefului autorității.

Ministerul Public și Ministerul Afacerilor Externe au acces on-line, în regim de interogare, la datele din Registrul Național al Armelor, regulile și modalitățile de acces fiind stabilite prin protocoale de colaborare. Regulile și procedurile prin care se realizează schimbul de date între structurile de poliție din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și alte instituții de drept public cu atribuții în domeniu se stabilesc prin protocoale de colaborare distincte.

Pentru a se asigura completarea datelor din Registrul Național al Armelor, Ordinul nr. 389/2004, cu modificările și completările ulterioare, a prevăzut și constituirea la nivelul Institutului de Criminalistică din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române a „Sistemului de evidență a tuburilor și proiectilelor trase experimental cu armele procurate de deținătorii legali de arme letale”.

Același ordin face referire expresă la modalități de realizare a securizării sistemului informatic privind Registrul Național al Armelor. În primul rând, în baza art. 18 din acesta, accesul la banca de date a Registrului Național al Armelor este permis pe niveluri de

[1] Art. 9 din Ordinul M.A.I. nr. 146/2009.

securitate stabilite conform legii. Mai mult, polițiștii care au acces la Registrul Național al Armelor pentru implementarea datelor sau pentru consultare sunt desemnați prin dispoziție a inspectorului general al Poliției Române pentru structura centrală de arme, explozivi, substanțe toxice, respectiv prin dispoziție a inspectorului-șef/directorului general al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, pentru structurile teritoriale de profil de la nivelul județelor și al municipiului București. O altă măsură vizează faptul că datele obținute în urma interogării sistemului vor fi utilizate în sensul și în limitele stabilite prin aprobare acordată de conducerea structurilor de arme, explozivi, substanțe toxice, iar implementarea datelor în evidențele registrului se realizează numai de către persoanele desemnate în acest sens.

Pe aceeași linie a menținerii securității datelor înscrise în Registrul Național al Armelor, art. 20 din ordin prevede că pentru prevenirea pierderilor accidentale ale datelor stocate în Registrul Național al Armelor se constituie Arhiva electronică a Registrului Național al Armelor, care este administrată de Centrul de comunicații și informatică din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române. Arhiva electronică se reactualizează trimestrial de către Centrul de comunicații și informatică, pe baza datelor puse la dispoziție de persoanele desemnate din cadrul structurii Arme, explozivi și substanțe toxice din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române.

Acesta este modul în care funcționează Registrul Național al Armelor ca mecanism ce are rolul de asigura o bună supraveghere a activității din domeniul armelor și munițiilor, realizând, în acest fel și o activitate de prevenire a fenomenelor infracționale ce privesc deținerea sau utilizarea acestui tip de dispozitive.

§3. Evoluția reglementării regimului juridic al armelor, munițiilor și al materialelor nucleare în convenții internaționale

4. Întrucât armele constituie instrumentele cele mai utilizate în săvârșirea unor crime sau delikte care interesează deopotrivă comunitatea europeană, a apărut necesitatea instituirii unui cadru juridic adecvat care să permită efectuarea unui control riguros al achiziționării armelor de foc de către particulari^[1].

^[1] Gh. Diaconescu, C. Duvac, Drept penal, partea specială, vol. II, Ed. România de mâine, București, 2006, p. 327.

În acest scop, la Strasbourg, la 28 iunie 1978 a fost adoptată Convenția Europeană cu privire la controlul achiziționării și deținerii armelor de foc de către particulari. Această convenție a fost ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 116 din 3 iulie 1997^[1] fără nicio rezervă.

De asemenea, nu putem omite rolul Recomandării nr. 1382/1998 a Consiliului Europei privind vânzările de arme, prin care Adunarea Consiliului Europei stabilește principalele măsuri ce trebuie respectate de țările europene, în ceea ce privește vânzarea de arme.

Având în vedere necesitatea instituirii unui cadru legal unitar care să reglementeze activitățile nucleare de către toate statele lumii, la 23 octombrie 1956 la New York a avut loc Conferința Națiunilor Unite cu ocazia căreia s-a înființat Agenția Internațională privind Energia Atomică, cu sediul la Viena, având ca obiectiv principal accelerarea și mărirea contribuției energiei atomice la pace, sănătate și bunăstare peste tot în lume. Agenția a adoptat un model de lege nucleară de care vor ține seama cele 138 de state membre ale acesteia, printre care și România^[2].

Un rol de seamă în atingerea și menținerea la un nivel ridicat de securitate nucleară, în întreaga lume, prin întărirea măsurilor la nivel național și prin cooperarea internațională, incluzând, atunci când este cazul, cooperarea tehnică în domeniul securității nucleare, îl au: Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare, semnată la Viena la 3 martie 1980^[3]; Convenția din 20 septembrie 1994 privind securitatea nucleară^[4], adoptată la Viena la 17 iunie 1994^[5] și Convenția comună asupra gospodăririi în siguranță a combustibilului uzat și asupra gospodăririi în siguranță a deșeurilor radioactive, adoptată la Viena la 5 septembrie 1997^[6].

^[1] M. Of. nr. 143 din 8 iulie 1997.

^[2] Acordul dintre România și Agenția Internațională privind Energia Atomică a fost ratificat prin Decretul nr. 394/1972 (B. Of. nr. 123 din 08 noiembrie 1972).

^[3] M. Of. nr. 265 din 15 noiembrie 1993.

^[4] J.O.U.E. din 1 ianuarie 2007, ediția specială.

^[5] M. Of. nr. 104 din 21 mai 1995.

^[6] M. Of. nr. 283 din 21 iunie 1999.

3.1. Convenția europeană din 28 iunie 1978 cu privire la controlul achiziționării și deținerii armelor de foc de către particulari^[1]

5. Statele membre ale Consiliului Europei, luând în considerare amenințarea pe care o constituie folosirea crescândă a armelor de foc în scopuri criminale, conștiente de faptul că, adesea, aceste arme de foc sunt achiziționate în străinătate, dornice de a institui pe plan internațional metode eficace de control al circulației armelor de foc peste frontiere, au convenit asupra acestei convenții.

Convenția este sistematizată pe patru capitole. În primul Capitol, intitulat „Definiții și dispoziții generale” se precizează scopul Convenției și se explică înțelesul unor termeni sau expresii folosite în cuprinsul convenției.

Convenția are drept scop: instituirea pe plan internațional a unor metode eficiente de control al tranzacțiilor cu arme de foc; evitarea unor măsuri de natură să impiezeze asupra comerțului licit sau care s-ar concretiza în controale, la frontiere, impracticabile sau excesiv de costisitoare, în contradicție cu obiectivele moderne ale libertății de circulație a bunurilor și persoanelor; acordarea de asistență mutuală între statele membre ale Convenției prin intermediul autorităților administrative abilitate să acționeze pentru reprimarea traficului ilicit cu arme de foc și pentru căutarea și descoperirea armelor de foc transportate de pe teritoriul unui stat pe teritoriul altui stat.

Statele membre ale Convenției au libertatea de a elabora legi și regulamente privind regimul armelor de foc, cu condiția ca aceste legi și regulamente să nu fie incompatibile cu dispozițiile convenției.

Convenția pe care o examinăm nu se aplică tranzacțiilor cu arme de foc în care toate părțile sunt state sau acționează în numele statului.

6. Termenul „*armă de foc*”, în accepțiunea Convenției desemnează:

1. fiecare obiect care: este conceput sau adoptat, pentru a servi ca armă prin care un plumb, un glonț ori un alt proiectil sau o substanță nocivă gazoasă, lichidă ori în altă stare poate fi descărcată cu ajutorul unei presiuni explozive, gazoase sau atmosferice sau

^[1] Ratificată prin Legea nr. 116/1997 (M. Of. nr. 143 din 8 iulie 1997).

prin intermediul altor agenți propulsori și corespunde uneia dintre descrierile specifice următoare:

a) arme automate; b) arme scurte semiautomate sau cu repetiție ori cu un singur foc; c) arme lungi semiautomate sau cu repetiție cu cel puțin cu o țeavă ghintuită; d) arme lungi cu un foc, cu cel puțin o țeavă ghintuită; e) arme lungi semiautomate sau cu repetiție, doar cu țeava (țevi) lisa (lise); f) lansator de rachete portative; g) orice arme sau alt instrument astfel conceput încât să cauzeze un pericol pentru viața sau sănătatea persoanelor, prin proiectarea substanțelor stupefiante, toxice ori corosive; h) lansator de flăcări destinat atacului sau apărării; i) arme lungi cu foc, doar cu țeavă (țevi) lisa (lise); k) arme lungi cu propulsie cu gaz; l) arme lungi cu propulsie cu aer comprimat; m) arme scurte cu propulsie cu aer comprimat; n) arme care trag proiectile propulsate doar printr-un resort;

Cu condiția să fie exclus din acest paragraf 1 fiecare obiect care ar fi altfel inclus aici, dar care: a fost făcut definitiv impropriu utilizării; nu este supus, în țara de proveniență, controlului datorită puterii sale reduse; este conceput în scopuri de alarmă, de semnalizare, de salvare, de sacrificare de animale, de vânatoare sau de pescuit cu harpon ori destinat unor scopuri industriale sau tehnice, cu condiția ca acesta să nu poată fi folosit decât în aceste scopuri precise; nu este supus, în țara de proveniență, unui control datorită vechimii sale;

2. Mecanismul de propulsare, camera, butoiușul sau țeava fiecărui obiect inclus în paragraful 1 de mai sus;

3. Fiecare muniție expres destinată a fi descărcată printr-un obiect cuprins în lit. a)-f), inclusiv i), j), k) sau h) din paragraful 1 de mai sus și orice substanță sau materie expres destinată a fi descărcată printr-un instrument cuprins în lit. g) al paragrafului 1 de mai sus.

4. Telescoapele far sau telescoapele cu amplificator electronic pentru lumina infraroșie sau lumina reziduală, cu condiția să fie destinate montării de un obiect inclus în paragraful 1 de mai sus;

5. Un amortizor destinat a fi montat pe un obiect cuprins în paragraful 1 de mai sus;

6. Orice grenadă, bombă sau alt proiectil ce conține un dispozitiv exploziv sau incendiar;

În anexa I, partea B a Convenției se descrie fiecare tip de armă. Astfel:

- „armă automată” desemnează o armă care poate trage rafale de fiecare dată când este acționat trăgaciul;
- „armă semiautomată” desemnează o armă care trage un proiectil de fiecare dată când este acționat trăgaciul;
- „armă cu repetiție” desemnează o armă la care, pe lângă trăgaci, trebuie să fie manipulat un mecanism de fiecare dată când se folosește arma;
- „armă de foc” desemnează o armă a cărei țeavă sau ale cărei țevi trebuie să fie încărcate înaintea fiecărui foc;
- „armă scurtă” desemnează o armă a cărei țeavă nu depășește 30 cm sau a cărei lungime totală nu depășește 60 cm;
- „armă lungă” desemnează o armă a cărei țeavă depășește 30 cm sau a cărei lungime totală depășește 60 cm.

Capitolul II al Convenției este consacrat notificării tranzacțiilor potrivit dispozițiilor cuprinse în această subdiviziune a Convenției, fiecare stat semnatar se obligă să ia măsurile necesare ca orice persoană care vinde, transferă sau cedează, indiferent sub ce titlu, o armă de foc pe teritoriul său, să informeze despre tranzacție autoritățile competente.

Dacă o armă de foc aflată pe teritoriul uneia dintre statele semnatare este vândută, transferată sau cedată, indiferent sub ce titlu, unei persoane având reședința pe teritoriul altui stat parte la Convenție, se impune notificarea cât mai rapid cu putință a tranzacției sau transferului, statul pe teritoriul căreia s-a aflat arma informându-l în scris pe cel de destinație cu privire la acest fapt.

Aceeași procedură trebuie respectată și în situația transferării unei arme de foc în mod definitiv, dar fără modificarea posesiei.

Când statul de proveniență a armei consideră util, poate notifica operațiunile de mai sus și statelor membre ale Convenției, al căror teritoriu este tranzitat. Notificarea trebuie să cuprindă în mod expres următoarele: a) identitatea, numărul de pașaport sau cartea de identitate și adresa persoanei căreia îi este vândută, transferată sau cedată arma de foc, indiferent sub ce titlu, precum și ale persoanei care transferă definitiv o armă de foc în interiorul unui alt stat membru al Convenției, fără modificarea posesiei; b) marca, tipul, caracteristicile armei de foc, seria acesteia și orice alt semn distinctive.

Notificările sunt făcute între autoritățile naționale desemnate în mod expres de către părțile contractante. Dacă situația impune, notificările pot fi transmise prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol).